

δεόντως

δεόντως, επίρρ. [<αρχ. δεόντως], κατάλληλα, όπως πρέπει: «θα επιληφθώ δεόντως του προβλήματος που σε απασχολεί»·

- τον περιποιήθηκα δεόντως, τον τιμώρησα κατάλληλα, αυστηρά, όπως έπρεπε, όπως του άξιζε, ιδίως με ξυλοδαρμό: «είχαμε ανοιχτούς λογαριασμούς και με την πρώτη ευκαιρία τον περιποιήθηκα δεόντως»·

- του απάντησα δεόντως, του απάντησα κατάλληλα, όπως έπρεπε και σε αυστηρό ύφος, ιδίως για ανάρμοστη συμπεριφορά: «μόλις άρχισε να λέει εξυπνάδες, του απάντησα δεόντως και το βούλωσε».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας